

**BARTŁOMIEJ
OWCZAREK**
A D W O K A T

ODPIS

Gdynia, dnia 30 sierpnia 2016 r.

Trybunał Konstytucyjny
al. J. Ch. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: R L

reprezentowany przez
adw. Bartłomieja Owczarek
Kancelaria Adwokacka
ul. Świętojańska 32/1
81-372 Gdynia

SKARGA KONSTYTUCYJNA

W imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę o stwierdzenie, że **art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.)** zwaną dalej ustawą o emeryturach i rentach jest niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim przyznaje prawo do wypłaty świadczenia – renty z tytułu niezdolności do pracy - poczynając od dnia powstania do niego prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek o przyznanie tego świadczenia

jest sprzeczny z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 67 ust. 1 Konstytucji z uwagi na fakt, iż wyklucza możliwość uzyskania płatności renty z tytułu niezdolności do pracy pomimo nabycia do nich uprawnień stosownie do treści art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach również za okres sprzed złożenia wniosku o przyznanie świadczenia w sytuacji, gdy brak złożenia wniosku we wcześniejszym terminie spowodowany był okolicznościami niezależnymi od ubezpieczonego.

Jednocześnie wnoszę o:

1. na podstawie art. 24 ust. 2 zd. drugie ustawy o Trybunale Konstytucyjnym zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego;
2. przeprowadzenie dowodu z akt postępowań sądowych prowadzonych przez Sąd Okręgowy w G sygn. akt oraz Sądu Apelacyjnego w G sygn. akt wraz z wydrukiem potwierdzenia doręczenia przesyłki sądowej na adres pełnomocnika Skarżącego.

Legitymacja skarżącego wynika z faktu, iż na skutek sprzecznego z Konstytucją zapisu w w/w ustawie odmówiono mu przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od sierpnia 2011 r. do maja 2014 r. pomimo zaistnienia już w dniu sierpnia

81-372 Gdynia ul. Świętojańska 32/1, tel. (58) 620-94-27, 501 360 622, fax (58) 620 40 66

www.bo-adwokat.pl e-mail: kancelaria@bo-adwokat.pl

NIP: 583-255-18-59 REGON 220000739 nr rachunku bankowego 64 1140 2004 0000 3302 7547 3244

2011 r. przesłanek warunkujących wypłatę tegoż świadczenia i braku złożenia wniosku o przyznanie tych świadczeń z uwagi na nieustaloną na tamten czas sytuację prawną związaną z prowadzonymi postępowaniami sądowymi m.in. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

Jednocześnie wskazuję, iż od wyroku Sądu Apelacyjnego w G z dnia czerwca 2016r. (sygn. akt) nie wywiedziono nadzwyczajnych środków zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem lub skargi o wznowienie postępowania. W związku z powyższym orzeczenie to ma charakter ostateczny, a Skarżący wyczerpał przysługujące mu środki zaskarżenia.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w G z dnia czerwca 2016r. został przesłany na adres pełnomocnika korespondencją pocztową o nr i odebrany w dniu 11.07.2016r. Tym samym zachowany został termin do wniesienia skargi kasacyjnej wskazany w art. 47 ust 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym został zachowany.

UZASADNIENIE

1. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę skargi konstytucyjnej.

R L wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G z dnia września 2014 r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi, iż niezdolność ta powstała po upływie 18 miesięcy od ostatniego okresu ubezpieczenia, który jak wskazał organ rentowy ustał z dniem maja 2011 r.

Ubezpieczony domagał się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od sierpnia 2011 r. Wskazał, że od grudnia 2010 r. do maja 2011 r. przysługiwał mu zasiłek chorobowy, po którego zakończeniu wniósł o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy od maja 2011 roku do maja 2012 r., jednakże ZUS odmówił jego przyznania.

Wobec powyższego R L wywiódł odwołanie. W toku postępowania sądowego biegły orzekł, że po maja 2011 r. był nadal niezdolny do pracy na okres

Ostatecznie wyrokiem z dnia lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w G w sprawie o sygn. akt odmówił Skarżącemu prawa do zasiłku rehabilitacyjnego. U podstaw wskazanego rozstrzygnięcia stały ustalenia dokonane przez biegłych sądowych, wskazujące, iż w maju 2011r. skarżący był niezdolny do pracy jednakże niezdolność powyższa miała charakter trwały w związku, z czym nie kwalifikował się do przyznania zasiłku rehabilitacyjnego lecz do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. Wyrok powyższy uprawomocnił się w dniu lutego 2014 r.

Równoległe toczył się proces sądowy związany z nieprawidłowym odwołaniem z pracy Skarżącego przez Skarb Państwa – N Postępowanie dotyczyło ustalenia faktycznej daty rozwiązania stosunku pracy i było zawieszona z uwagi na fakt, iż nie rozstrzygnięto sprawy o zasiłek rehabilitacyjny, co skutkowało niemożnością ustalenia daty rozwiązania stosunku pracy.

Wyrokiem z maja 2014 r. Sąd Rejonowy w G ustalił, iż stosunek pracy łączący ubezpieczonego ze Skarbem Państwa został rozwiązany sierpnia 2011 r.

Dlatego też skarżący, niezwłocznie po dokonaniu ustaleń swojego statusu prawnego domagał się przyznania prawa do świadczenia od sierpnia 2011 r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G wyrokiem z dnia grudnia 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia czerwca 2014 r. na stałe (pkt 1), oddalił odwołanie w pozostałej części (pkt 2), stwierdził że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 3) i zasądził od ZUS na rzecz R L koszty zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia czerwca 2016 r. Sąd Apelacyjny w G Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił w/w wyrok w pkt. 3 stwierdzając odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W pozostałym zakresie apelację oddalił; rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Apelacyjny w G odmówił jednak dokonania korekty wyroku Sądu I Instancji w zakresie zmiany daty, od której winna być wypłacana renta i orzeczenia obowiązku spełnienia świadczeń rentowych za okres wcześniejszy. Sąd II Instancji umotywował swoją decyzję faktem, iż stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach nie było możliwości orzeczenia o obowiązku świadczenia z datą wcześniejszą niż wniosek.

Prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w G wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi skarżącego w dniu 7 lipca 2016 r. Wyrok powyższy jest prawomocny i ostateczny. Nie wywiedziono nadzwyczajnych środków zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem lub skargi o wznowienie postępowania. Tym samym stosownie do treści art. 41 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym z dnia 22 lipca 2016 r. (Dz.U. z 2016 poz. 1157) Skarżącemu przysługuje legitymacja czynna do wniesienia niniejszej skargi.

Dowód:

- wyrok SO w G z dnia .12.2015 r. wraz z uzasadnieniem (sygn. akt),
- wyrok SA w G z dnia .06.2016 r. wraz z uzasadnieniem (sygn. akt)
- opinia biegłego sądowego A K z dnia .06.2015r. wraz z opinią uzupełniającą z dnia .09.2015r.

2. Podstawa prawna wyroku Sądu II instancji i jego uzasadnienie w zakresie zasadności wniesienia skargi konstytucyjnej.

Sąd Apelacyjny w G nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji skarżącego w zakresie daty przyznania żadanego świadczenia za okres sprzed złożenia wniosku o przyznanie renty (pkt 2).

Sąd powielił w tym zakresie ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji. Rozstrzygnięcie swe czyniąc w oparciu o art. 100 ust. 1 oraz art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.), dalej jako ustawa o emeryturach i rentach. Stosownie do treści art. 129 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2 (renta rodzinna).

Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy jest przyznawane wyłącznie na wniosek osoby ubezpieczonej; sam wniosek stanowi zaś podstawę realizacji świadczenia rentowego i ma kluczowe znaczenie dla powstania prawa do wypłaty świadczenia rentowego.

Sąd wskazał również, iż sytuacja zawodowa ubezpieczonego (w szczególności brak pewności co do statusu zawodowego) nie wpływała na możliwość uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozważania Sądu Apelacyjnego w G w tym zakresie nie mogą być uznane za trafne. Skarżący opierając się na wskazówkach lekarza podjął działania zmierzające do uzyskania zasiłku rehabilitacyjnego po wyczerpaniu zasiłku chorobowego co uniemożliwiło mu jednoczesne wystąpienie o świadczenie rentowe. Dopiero rozstrzygnięcie sprawy o zasiłek rehabilitacyjny, do której niezbędne było wydanie opinii biegłych sądowych jednoznacznie wskazało, iż niezdolność do pracy Skarżącego ma charakter trwały. I tym samym dopiero wówczas Skarżący mógł wystąpić z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy pomimo faktu, iż stan uzasadniający przyznanie takiej renty istniał już znacznie wcześniej.

Skarżący wniosek o przedmiotowe świadczenie złożył dnia czerwca 2014 r., wobec tego wypłata tego świadczenia nie mogła nastąpić wcześniej niż od miesiąca zgłoszenia wniosku tj. od czerwca 2014 r. pomimo faktu, iż skarżący spełnił wszystkie przesłanki warunkującej jego otrzymanie dużo wcześniej (sierpnia 2011r.).

Z powyższego wynika więc, że bez względu na datę powstania prawa do określonego świadczenia z ubezpieczenia społecznego, jego wypłata nie może nastąpić wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Nie ulega wątpliwości, iż zaskarżony przepis narusza zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez niego prawa poprzez wprowadzenie normy uzależniającej wypłatę świadczenia w zależności od daty złożenia wniosku o przyznanie tego świadczenia, z pominięciem ukonstytuowania możliwości wypłaty świadczenia również za okres sprzed złożenia wniosku o ile złożenie wniosku nastąpiło z powodu okoliczności, za które ubezpieczony nie ponosi odpowiedzialności.

Wskazania wymaga, iż złożenie przez skarżącego wniosku dopiero w dniu czerwca 2014 r. (a więc 3 lata po dacie powstania prawa do renty w rozumieniu art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach) nie było przez niego zawinione.

Skarżący wykazał się nawet ponadprzeciętną starannością broniąc swoich praw jako pracownika i ubezpieczonego przez sądami a znaczne opóźnienie w złożeniu wniosku wynikało przede wszystkim z długotrwałych procesów sądowych prowadzonych przede wszystkim przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

Początku batalii sądowej należy upatrywać w piśmie z dnia .11.2010 r., w którym to N odwołało go ze stanowiska Odwołanie to zostało zaskarżone przez R L do Sądu Pracy – Sądu Rejonowego w G (sygn. akt). Postępowanie to dotyczyło ustalenia faktycznej daty rozwiązania stosunku pracy, jednakże z uwagi na trwający spór w przedmiocie ustalenia uprawnień zasiłkowych, o czym mowa niżej - dopiero w dniu **maja 2014 r.** Sąd ustalił, iż stosunek pracy rozwiązał się z dniem .08.2011 r.

Czas potrzebny na rozstrzygnięcie sprawy wyniósł 3 lata i 5 miesięcy.

Równoległe tj. w styczniu 2011 r. skarżący wystąpił do ZUS o ustalenie uprawnień zasiłkowych za okres .12.2010 r. do .05.2011 r. ZUS odmówił mu prawa do zasiłku, od której to decyzji Skarżący odwołał się. Sąd Rejonowy w G

odwołanie to uwzględnił (sygn. akt _____), wskazując jednocześnie, iż ZUS nie uwzględnił w zaskarżonej decyzji okresu od .03.2011 r. do .05.2011 r. Wniosek powoda o uwzględnienie tegoż okresu również spotkał się z odmową.

Dopiero wyrokiem Sądu Rejonowego _____ w G _____ z dnia .10.2012 r. uwzględniono odwołanie i ustalono dodatkowo okres zasiłku chorobowego jak w żądaniu (sygn. akt _____). W tym momencie Skarżący uzyskał prawomocne potwierdzenie, iż w okresie od .12.2010 r. do .05.2011 r. przysługiwał mu zasiłek chorobowy. Warto zwrócić uwagę, iż wyrok w przedmiocie zasiłku chorobowego zapadł półtora roku po wyczerpaniu się prawa do tego zasiłku.

Czas potrzebny na rozstrzygnięcie tego sporu wyniósł 1 rok i 10 miesięcy.

Następnie miało miejsce długotrwałe postępowanie o przyznanie zasiłku rehabilitacyjnego zakończone ostatecznie oddaleniem roszczeń Skarżącego wyrokiem Sądu Rejonowego _____ w G _____ w sprawie o sygn. akt _____. Dopiero wyrok zapadły w tej sprawie w dniu .02.2014r. i uprawomocniony w dniu .02.2014r. dał podstawy do ostatecznego stwierdzenia, kiedy rozwiązał się stosunek pracy Skarżącego a nadto kiedy uzyskał on uprawnienie do świadczenia rentowego.

Rozstrzygnięcie to było też podstawą czynienia dalszych ustaleń przed Sądem Rejonowym w G _____ w sprawie sygn. akt _____, gdzie jak wskazywano wyrok zapadł .05.2014 r.

Niezwłocznie po ustaleniu przez Sąd daty zakończenia stosunku pracy Skarżący wystąpił do ZUS o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. W wyniku postępowania sądowego wyrokiem z dnia .12.2015 r. Sąd Okręgowy w G _____ zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał R _____ L _____ rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe od dnia czerwca 2014 r. Sprawa została prawomocnie zakończona w dniu czerwca 2016 r. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G _____, o czym mowa na wstępie.

Wskazania wymaga, iż to opieszałość w działaniach sądów powszechnych wpłynęła na możliwość złożenia przez Skarżącego wniosku o wpłatę świadczenia rentowego dopiero w dniu czerwca 2014 r.

W ocenie skarżącego obywatel nie może ponosić odpowiedzialności za opieszałe działanie organów władzy sądowniczej, natomiast sytuacja w jakiej znalazł się Skarżący jest właśnie konsekwencją działań organów państwa.

3. Zasadność wniesienia skargi.

Istnieją poglądy w doktrynie, które skłaniają się ku twierdzeniu, że przepisy prawa na których można oprzeć podstawę skargi konstytucyjnej znajdują się tylko w rozdziale II konstytucji zatytułowanym „Wolności prawa i obowiązki człowieka i obywatela”. Istnieją jednak również poglądy według których „obywatel może powołać się na każdy inny przepis konstytucji z którego da się odczytać jego wolności lub prawa” (J. Trzciński, Zakres podmiotowy i podstawa skargi konstytucyjnej, [w]: Skarga Konstytucyjna, J. Trzciński red., Warszawa 2000, s. 56.).

Tym bardziej zasadnym jest wniesienie skargi konstytucyjnej w niniejszej sprawie w oparciu o trzy przepisy z których dwa wprost określają naruszone prawa Skarżącego i są przepisami zawartymi w rozdziale II Konstytucji, a trzeci to przepis znajdujący się w pierwszej części Konstytucji poświęconej zasadom funkcjonowania państwa prawa, którego

jednak bezpośrednio i bardzo wyraźne naruszenie przez akt normatywny niższego rzędu narusza prawa skarżącego sformułowane w pierwszych z omawianych przepisów. Inaczej rzecz ujmując w pełni zasadnym jest wniesienie niniejszej skargi na podstawie 2, art. 31 ust. 3 i art. 67 ust. 1 Konstytucji.

Skarżący pozostając w zaufaniu do organów państwa rozpoznających jego prawo do świadczeń, w świetle prawa został należnych mu świadczeń pozbawiony.

Wywodzona z art. 2 Konstytucji zasada zaufania oznacza, że jednostka ma prawo oczekiwać od władzy (w tym przypadku sądu) czytelności, przejrzystości i poszanowania zasad systemowych gwarantujących ochronę praw człowieka i obywatela. Takim prawem jest określone w art. 67 ust. 1 Konstytucji prawo obywatela do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę, przy czym zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Pozbawienie obywatela bez podstawy prawnej przewidzianych przez prawo i należnych świadczeń społecznych stanowi naruszenie wskazanej zasady konstytucyjnej.

Opisana niezgodność art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej z Konstytucją jest tym bardziej rażąca, gdyż godzi ona w system zabezpieczenia społecznego, którego realizacja jest ważną funkcją państwa – zapewnia obywatelom poczucie bezpieczeństwa socjalnego. Istotą systemu zabezpieczenia społecznego jest swoiste „ubezpieczenie” człowieka od ubóstwa, w które może nie z własnej winy wpaść skutkiem niezdolności do pracy. Rozwiązaniem tego problemu jest stworzenie obowiązkowego ubezpieczenia rentowego, w ramach którego pracownicy zobowiązani są do opłacania składek, z których wypłacana jest renta dla osób całkowicie lub częściowo niezdolnych do pracy; choroba, czasowo uniemożliwiająca pracę.

Treścią prawa z art. 67 ust. 1 Konstytucji jest zagwarantowanie każdemu obywatelowi świadczeń na wypadek: niezdolności do pracy ze względu na chorobę, inwalidztwo, osiągnięcie wieku emerytalnego, pozostawania bez pracy nie z własnej woli i nieposiadania innych środków utrzymania (L. Garlicki, Artykuł 67, w: Garlicki, Konstytucja, t. 3, s. 4; wyr. TK z 31.7.2014 r., SK 28/13, OTK 2014, Nr 7, poz. 81).

Zgodnie z ustabilizowanym orzecznictwem TK art. 67 Konstytucji RP stanowi podstawę do rozróżnienia – po pierwsze – minimalnego zakresu prawa do zabezpieczenia społecznego, odpowiadającego konstytucyjnej istocie tego prawa oraz – po drugie – uprawnień zagwarantowanych przez ustawę i wykraczających poza konstytucyjną istotę rozważanego prawa (wyr. TK z: 25.2.2014 r., SK 18/13, OTK-A 2014, Nr 2, poz. 15; 25.6.2013 r., P 11/12, OTK-A 2013, Nr 5, poz. 62; z 28.2.2012 r., K 5/11, OTK-A 2012, Nr 2, poz. 16; 8.6.2010 r., SK 37/09, OTK-A 2010, Nr 5, poz. 48).

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego w odniesieniu do pierwszej sfery stwierdzenie naruszenia art. 67 może mieć miejsce w przypadku uznania, że ustawodawca nie przyznał osobom wskazanym w art. 67 ust. 1 i 2 takich świadczeń, które zapewnią im utrzymanie przynajmniej na poziomie minimum życiowego. **Inaczej natomiast ocenić należy działalność ustawodawcy w tej sferze, w której może on swobodnie kształtować zakres uprawnień wynikających z prawa do zabezpieczenia społecznego i może – co do zasady – znosić uprawnienia wykraczające poza istotę tego prawa.**

W takim wypadku ocena konstytucyjności obowiązujących unormowań może dotyczyć tego, czy ustawodawca działał z poszanowaniem pozostałych zasad i norm konstytucyjnych, w szczególności tych, które określają reguły wprowadzania zmian do systemu prawnego. Nie można jednak wykazać naruszenia istoty prawa do zabezpieczenia społecznego w odniesieniu do tego, czego ustawodawca nie miał obowiązku uregulowania realizując treść art. 67.

Przepis ten nie determinuje bowiem zakresu ani formy świadczeń wykraczających poza istotę prawa do zabezpieczenia społecznego (wyr. TK z 25.2.2014 r., SK 18/13, OTK-A 2014, Nr 2, poz. 15).

W ocenie Skarżącego norma z art. 129 ust 1 ustawy emerytalnej stanowi właśnie takie swobodne i niedozwolone kształtowanie zakresu uprawnień obywatela wynikające z zabezpieczenia społecznego.

Sprzeczność zaskarżonego artykułu z art. 67 ust. 1 Konstytucji upatruje Skarżący w przyjęciu, że o momencie, od którego można domagać się wypłaty świadczeń z zakresu zabezpieczenia społecznego, decyduje data złożenia wniosku, a nie data powstania inwalidztwa i wynikającej z niego niezdolności do pracy.

Konstytucja w sposób jednoznaczny wiąże prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego z powstaniem niezdolności do pracy, a nie terminem złożenia wniosku. Ponadto delegacja zawarta w art. 67 odsyła tylko do ustawowego uregulowania formy i wysokości zabezpieczenia społecznego; nie zezwala ona zatem – zdaniem skarżącego – ustawodawcy na ustalanie arbitralnie momentu, od którego powstaje prawo do zabezpieczenia, innego niż sam moment powstania inwalidztwa/niezdolności do pracy. Ograniczenie czasowe wypłaty świadczeń w relacji do momentu złożenia wniosku, a nie powstania inwalidztwa i wynikającej z niego niezdolności do pracy, zdaje się pozostawać w sprzeczności z istotą prawa przyznanego obywatelowi w art. 67 ust. 1 Konstytucji.

Stosownie zaś do art. 32 ust. 3 Konstytucji ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i **tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób**. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Powołane przepisy Konstytucji, tj. art. 2, art. 67 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji, mają charakter gwarancyjny w stosunku do obywateli.

Skarżący wskazuje, iż brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla uniemożliwienia uzyskania należnych świadczeń z datą wsteczną w przypadku, gdy późniejsze złożenie wniosku o przyznanie świadczenia rentowego nie było zawinione przez ubezpieczonego.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż istotą ubezpieczeń społecznych jest to, iż każdy pracujący lub prowadzący działalność gospodarczą obywatel podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu i świadczenia wypłacane z tytułu renty lub emerytury są świadczeniami wynikającymi ze składek uiszczanych przez ubezpieczonych. Tym samym jeśli powstanie z mocy prawa uprawnienie do uzyskania świadczenia rentowego świadczenie to powinno być wypłacone a Państwo jako gwarant praw i wolności obywatelskich nie powinno liczyć na to, iż obywatel nie dopełni określonych formalności i nie złoży stosownego wniosku lub też złoży go z opóźnieniem dzięki czemu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaci niższą kwotę.

Uznanie przez Trybunał Konstytucyjny niniejszej skargi za zasadną oraz stwierdzenie niezgodności z Konstytucją art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS pozwoliłoby skarżącemu na wznowienie postępowania cywilnego w oparciu o treść art. 401¹ k.p.c. oraz dałoby szansę doprowadzenia do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy również za okres poprzedzający czerwiec 2014r. kiedy to istniał już u niego stan uzasadniający przyznanie świadczenia rentowego.

Należy podkreślić, iż Skarżący przez okres ponad trzech lat z uwagi na toczące się postępowania sądowe w sprawie odwołania z pracy, ustalenia prawa do zasiłku

chorobowego i rehabilitacyjnego oraz późniejsze o rentę niesłusznie mu odmówioną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych znajdował się w stanie zawieszenia nie posiadając *de facto* środków do życia głównie za sprawą działań ZUS oraz opieszałości wymiaru sprawiedliwości.

W tego typu sytuacji w pełni uzasadnione jest stwierdzenie, iż zapisy ustawowe nie wprowadzające możliwości wystąpienia o wypłatę świadczeń rentowego za okres sprzed złożenia wniosku, jeżeli wniosek został złożony później z powodu okoliczności, za które ubezpieczony nie ponosi odpowiedzialności są sprzeczne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i jako takie winny być wyeliminowane z porządku prawnego.

Mając na uwadze powyższe wnoszę jak na wstępie.

Adwokat
Bartłomiej Owczarek

Załączniki:

1. pełnomocnictwo procesowe,
2. wyrok SO w G z dnia .12.2015 r. wraz z uzasadnieniem (sygn. akt),
3. wyrok SA w G z dnia .06.2016 r. wraz z uzasadnieniem (sygn. akt).
4. opinie biegłych sądowych